

מפלות

„לא מכיר אף אחד“

כשערכו הציונים הכלליים לפני שנתיים וחצי את ועידתם הארצית, התחננו המנהיגים בפני עסקני המפלגה, הפצירו בהם כי יסכימו להיות צירים בוועידה. כשגששו החוץ דש להכנת ועידתם הארצית החדשה, שוב לא היה צורך לבקש איש. להיפך, העסקנים תחרו ביניהם במרץ רב, הקימו למעלה מ-20 סיעות, כדי לרכוש השפעה בוועידה בת 400 הצירים שתהיה את המפלגה בעלת 35,800 החברים הרשומים, המשלמים מסים, והמי חלקת שורה ארוכה של מושבים בכנסת.

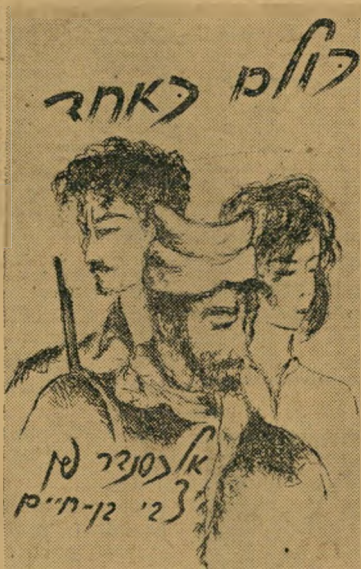
ב-90 סניפים של המפלגה (ביניהם: בית עריק, כרכור, עין אילה, טירה) הגיעו העסי קנים להסכם פנימי על חלוקת המנדטים. אולם בשני הסניפים הגדולים, תל-אביב (14,000 חברים) וחפיפה (4,000 חברים), לא הושג הסכם, הוכנו בחירות. רבים חששו שבחירות אלה תהיינה קריקטורה, בגלל מי עוט המשתתפים, ביקשו את מנהיגי המפלגה להגותו, להשגת הסכם פנימי. אולם מש סירבו המנהיגים, נתבדו גם החששות: קרוב ל-8000 איש עמדו בתור לפני בית המפלגה ברחוב המלך ג'ורג' 33, תל-אביב, כדי לזרוק את פתקיהם לתוך ארבע הקלפיות, נתנו ב זאת בפעם הראשונה הזדמנות למנהיגי המפלגה להיווכח מי הם חבריהם. אמר אחד המנהיגים: „אני לא מכיר אף אחד מהם!“

גם ספרדים ונשים. הרכב הרשימות (שהוקמו לצורך הבחירות בלבד, מאחר ש אין המפלגה מרשה קיום סיעות קבועות) הוכיח מה רב השינוי שחל במפלגה זו ב שנים האחרונות. לפניו היו הצ"כ מורכבים משלושה גופים: חוגי האינטרסנטים הכלליים (קבוצת רוקח), חוג אידאולוגי מחוץ לארץ (הקבוצה הגליציאית), וחוג שלישי, מתווך בין השניים, בהנהגת הנשיא בן הולנד, פרץ ברגשטיין. אולם עתה נעלמו כל התחומים האלה, פינו את מקומם לחץ גים חדשים, הצמודים להרכב החדש של ה אוכלוסיה.

ארבע סיעות עדתיות זכו ב-25% של ה קולות (ביניהם 10% לספרדים, שקיוו ל-70%), שתי רשימות כלכליות של סוחרים ובעלי מלאכה זכו ל-20 אחוז, רשימת העובדים יצאה במקום הראשון (25%), ורשימה מרכזית, המייצגת את רוח ההנהגה, זכתה ל-25% גם היא. שאר המתחרים: סיעה או פוויציונית, „ליברלית“, שנחלה כשלון חרוץ, רשימה של נשים (8%), רשימה דתית

מביקוריה השכיחים בארץ ישראל. המשפחה משפחת מולר, בעלת מפעלים ענקיים לטכס טיל באירופה היתה ידועה כציונית ובהגיעה ארצה התלהב הבן הנס מולר, החליט להשקיע בארץ, לבנות בית-חרושת לטכסטיל שי יספק מלבושים, חוטים ואריגים לתושבי ה ארץ המעטים. הוא בחר בכפר קטן חסר קשר רי תחבורה ומעוט צריפים ליד חיפה, הקים את בית החרושת בכפר עטה.

כשעמד בית-החרושת על תלו קרא לו הנס מולר אריגי תוצרת ארצנו, לשם קצור

עטיפת המחזה „כולם כאחד“ ומשורר משה (מ. גיורא) אלימלך

...על דגל אדום

למרות אי-ההספקה של חמרי-גלם ועזר לעבודה, החליטה הנהלת אתר על תכנית מהפכנית בלתי-מקובלת: הגברת פריון ה עבודה לשם הוולת מחירי המוצרים ע"י הפי ליה בין הפועל היעיל לבלתי-יעיל: מתן פרסים בצורת פרמיות לפועלים.

אולם השבוע התנפצו תכניות מרחיקות לכת אלה ותכניות אחרות של אתר כאשר מחוסר דביוזם לשחרור הכותנה הנמצאת כבר בארץ, נאלץ בית-החרושת לסגור 6 ממחלקותיו המעסיקות 600 עד 700 פועל

עטיפת המחזה „כולם כאחד“ ומשורר משה (מ. גיורא) אלימלך

...על דגל אדום

יצוא

גם בקבוק חול

336 ק"ג סחורות ייצוא, מיטב הדוגמות של תעשיית ישראל, הוטענו, ארוזות להפליא, במטוס המשא המכסיף של אל-על. אולם בכך רק החלה פרשת חלקי החילוף, התכשיטים, כלי החשמל, דוגמות המחצבים ושאר מוצרי רים (ביניהם: בקבוקי חול נגב רבגוני) שהתעתדו לעבור ימים ולאחר מכן יבשת. היבשת היתה, כמובן, אמריקה. כי מלחה העצמאות החליט לא להסתפק יותר בתעמור לה מילולית, רצה לצאת בתערוכת מוצרים ישראליים, שיוכיחו את יכולתה של התעשייה ההופכת אחת מנהגות מיליוני הדולר רים המושקעים במלחה. לעזרת החלטת מנהל לת המלחה באה אל-על שהתחייבה להעביר את הדוגמות לארצות-הברית חנים, הנהלת המכס שלא עיכבה את המשלוח בטיפולים יתירים צייר-אמן ירושלמי איתמר דוד, ש גלוה לדוגמות כדי לערוך אמנותית בתצוגה האמריקאית.

אולם מנהלת מלחה העצמאות לא הסתפקה בכל אלה, נקטה בשיטה אמריקאית מקובלת, הצריכה לוודא את הצלחת התערוכה הממוצעת: דוגמות המוצרים הישראליים ייערכו על שני קרונות רכבת, שיעברו לרוחב (ול אורך) היבשת. בת חמשה וחצי מיליון היהיר דים.

דרכי-אדם

שלושה אוזנים במחזה

לפני חדשים ישב המשורר השחרחר והי ממושקף משה אלימלך (שם העט: מ. גיורא) במחלקתו (הספרדית) של המשורר הועד הפועל של ההסתדרות, לעלל בבטאון מקיי תמורות. כאשר נתקל במערכה הראשונה מתוך המחזה כולם כאחד שהופיעה מעל לתמיתם של המשורר אלכסנדר פן ושחקן הבימה צבי בן-חיים זרם, לפי עדותו „הדם אל לחיי“. הסברו הנרגש של מ. גיורא: „זהויה בעלילה את המחזה חבלנים שחיברתי בשנת 1949“.

תוכן המחזה: גדעון, חבלן-צבר באיזור שכונת-התקלה מבריה מכונת-ירייה שברצי לוח (שחורה) מתחת עיני בריטים מחפשי נשק הפוצעים אותו בידו שיש לקטעה. לאחר החלמתו מגלה גדעון הגידם כיסופים לשדות הקרב, אינו מוצא מרגוע לנפשו עד אשר הוא זוכה לקחת חלק במבצע פריצת הדרך לירושלים נחשון. תוך בצעו, בהצלחה, פעולת הכלה בגשר בדרך לירושלים נהרג גדעון בשעת הפיצוץ.

מ. גיורא סיים את קריאת המערכה הרא

שונה, פנה למזכירות אגודת הסופרים, תבע לסייע לו בעמיתיו על זכויותיו. כי לדעתו של גיורא הגיעו בן-חיים ופן אל מחזהו בדרך פשוטה למדי: בן-חיים, ידידו של גיורא, התלהב מהמחזה, הציע להעלותו על קרשי הבימה. אחר קריאה ראשונה דחתה ההנהלה את המחזה ושני הידידים החליטו לשפרו. כיוון שנתן (הסור השביעי) אלתרמן סירב לבצע את השיפורים, הועבר המחזה למשורר הקומוניסטי אלכסנדר פן (הידוע מהופעותיו בציבור כשהוא ממוגף ולובש

חולצה רוסית שחורה). אולם גם אחר שי מריו של פן נדחה המחזה. „ומאז“, אמר גיורא „לא שמעתי דבר על המחזה עד אשר ראיתי אותו בתמורות.“

למשורר, נידדת. גיורא פנה באמצעות

עורך-דין אל פן ובן-חיים, איים בהגשת משפט, התפשר עמהם לבוררות. אולם תוך כדי המשא והמתן יצאה לאור חוברת בעטיפה תכלת, כולם כאחד, כשעל כריכתה מופיעים שמותיהם של פן ובן-חיים זה תחת זה. הספר הובא כמוצג לפני שופט השלום הראשי אליעזר מלחי שהוציא פקודת חיפוש ותפישתו של כל ההעתקים הקיימים. לשכת הפרסום קדם. מפיצת כולם כאחד מסרה כמה מאות טפסים, אולם אלכסנדר פן עצמו היה פחות מתלהב, התנגד לשוטר שבא להחרים את טפסי הספר בביתו, נכנע רק כאשר תר פיעה גיידת המשטרה.

תמה מ. גיורא: „כיצד יכול בן-חיים, שהוא ידיד, לעולל לי כזאת?“ הוסיף: „הם, עשו בחומרי שלי כבשלהם, צרפו פרושים פוליטיים שונים.“ דוגמה: לאחר שלוש מערכות מציאותיות, בא הסיום הסמלי: דגל כחול-לבן מופיע על הבמה ועליו נדלקות באותיות אור המלים „מדינת ישראל“. לצדו מתגלה דגל אדום, עליו מתנוססות המלים „היירה (דגל ארצות-הברית פסול לפי הגיון זה, משום שההכרה האמריקאית במדינת יש-ראל היתה בראשיתה דה-פאקטו בלבד).“

חומר בעליפה. אותו זמן ישב צבי בן-חיים בוירתו שבשכונת הבימה, עיין בכר לם כאחד, הטופס היחיד שנשאר ברשותו אחר ההחרמה המשטרית. היה זה הטופס אותו קיבל בחתימת ידו של שותפו הספרותי, אלכסנדר פן.

אמר בן-חיים, הקורא למ. גיורא מלבד ידיד גם תלמיד: „כל העניין הוא בורות בלתי מוצלחת.“ נוסחו של בן-חיים: הרעיון של המחזה הוא בן-חיים מקורי והוא השקיע בו הרבה מאות שעות עבודה יחד עם מ. גיורא. יתר-על כן: הטיות של תמונות המחזה צריכות להימצא, לפי סברת בן-חיים, אצל גיורא.

מסביר בן-חיים, המייחס את רעיון המחזה ואת עיצוב דמויות גיבוריו לדברים שמע מכי חיילי מלחמת העצמאות וליומן המלחמה שדות פלשת 1948: „אלכסנדר פן אפילו לא ראה את החבלנים. לאחר שהמחזה נדחה עלייזי הבימה קיבל (פן) ממני את החומר לכתיבת כולם כאחד בעליפה.“

דרכי חיים

בבליעה אחת: 8 כפיות

החולים במחלקה החירורגית של בית-החור לים הממשלתי ביפו הופתעו בבוקר בהיר (המשך בעמוד 10)

הטענת משלוח דוגמות למזום „אל-על“

תעמולה מילולית...

הגלים שלפני הסערה הגדולה — תנועות בלי תי יציבות במצב ההספקה של חמרי גלם וחמרי עזר לשם ייצור, אולם התוצאה עדיין לא התבטאה בהפסדים.

שנה לאחר מכן, בפברואר 1951, השתבר הגל הראשון אל החוף: המטוויה הושבתה למשך 12 משמרות בגלל חוסר כוונתה. ה עובדים החדשים הובטלו מעבודה, קבלו את משכורתם המלאה, היומיים קיבלו רק 50%. התוצאה: הוצאות השכר במחלקה עלו ב 25%.

המשק

כקצף על פני גלים

לפני 18 שנה ארוה משפחה אחת בציכור סלבווקיה את חפציה, התכוננה לנסוע לאחד